

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24Co/194/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2616209077
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 05. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrea Dudášová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2616209077.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Andrea Dudášová a sudkýň: JUDr. Magdaléna Krajčovičová a JUDr. Ľuboslava Vanková, v právnej veci žalobcu: N. W., nar. X.X.XXXX, bytom Y. XXX, XXX XX Y., zastúpený advokátom: JUDr. Ľubomír Vanek, so sídlom Potočná 169/85, 909 01 Skalica, proti žalovanej: J. H., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom D. XXX/X, XXX XX R. T. U., zastúpená advokátom: JUDr. Svätoslav Vaško, advokát, so sídlom Baštová 5/A, 085 01 Bardejov, o zaplatenie 1.251,03 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Senica č.k. 11C/209/2016-214 zo dňa 5. júna 2019 vo vyhovujúcom výroku a vo výroku o náhrade trov konania, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom vyhovujúcom výroku p o t v r d z u j e a vo výroku o náhrade trov konania r u š í a vec mu v r a c i a v zrušenom rozsahu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.131,57 EUR, úrok z omeškania vo výške 5,00% ročne zo sumy 1.131,57 EUR od 18.11.2016 do zaplatenia, a to do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Súd konanie v časti o zaplatenie sumy 2,46 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 2,46 € od 18.11.2016 do zaplatenia, zastavil, vo zvyšku súd žalobu zamietol a o trovách konania rozhodol tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 80,90 %, pričom o výške tejto náhrady bude rozhodnuté samostatným uznesením.

2. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie odôvodnil právne citáciou § 123, § 136 ods. 1 a 2, § 137 ods. 1 a 2, § 139, § 451 ods. 1 a 2, § 458 ods. 1, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka.

3. Vecne argumentoval tým, že „z výsledkov vykonaného dokazovania vyvodil súd ten právny záver, že žaloba bola podaná dôvodne v časti, v ktorej jej súd vyhovel. Predmetom žaloby zostalo zaplatenie sumy 1.248,57 €, ktorá suma pozostáva z nákladov na nevyhnutnú opravu spornej nehnuteľnosti v sume 1.100 €, daní v sume 31,57 € (o 2,46 € v tejto časti vzal žalobca žalobu čiastočne späť) a z poistného v sume 117 €. Nárok uplatnený žalobou (ani po čiastočnom späťvzatí žaloby) žalobca bližšie nešpecifikoval pričom súd subsumoval nárok uplatnený žalobou pod ustanovenie § 451 OZ o vydanie bezdôvodného obohatenia. Podstata podielového spoluvlastníctva spočíva v tom, že každý zo spoluvlastníkov sa podieľa na právach a povinnostiach vyplývajúcich zo spoluvlastníckeho podielu v takom rozsahu, ktorý zodpovedá veľkosti podielov podielových spoluvlastníkov. Podstatný teda nie je počet spoluvlastníkov ale podiel. Následne tomu zodpovedá aj podiel na právach a povinnostiach vyplývajúcich zo spoluvlastníctva nehnuteľnosti, ktorými je aj úhrada bežných nákladov spojených s užívaním nehnuteľnosti. Z hľadiska povahy nárokov je treba rozlišovať medzi nákladmi na nutnú

opravu a údržbu veci a nákladmi na opravu a údržbu veci, ktoré neboli nevyhnutné. V danej veci súd dospel k záveru, že predmetom žaloby je náhrada nákladov na nutnú opravu a údržbu veci, ktoré vynaložil výlučne žalobca. Medzi stranami sporu ako spoluvlastníkmi neprišlo k dohode o spôsobe úhrady týchto nákladov a preto žalobcovi patrí právo na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré si uplatnil žalobou ako investujúci spoluvlastník Obrana žalovanej v tom smere, že na tieto opravy nedala žalobcovi vopred súhlas, resp. že sa na nich nedohodli je právne irelevantná, pretože ak by k takejto dohode prišlo nemusel by žalobca podať žalobu na súd. Výška nákladov, ktoré žalobca žiadal za nevyhnutnú opravu - odstránenie závady na izolácii obvodového muriva, vyplýva z predloženého príjmového a pokladničného dokladu. Táto výška nebola sporná resp. žalovaná nenavrholo vykonanie žiadneho dôkazu, ktorý by vyvrátil tieto skutočnosti. Spoluvlastníckemu podielu žalovanej z takto vynaložených nákladov zodpovedá suma 1.100 € (2.200:2) a preto súd v tejto časti žalobe vyhovel. Pokiaľ ide o dane, platenie daní z nehnuteľnosti je povinné, dane vyrubil príslušný obecný úrad a tieto zaplatil výlučne žalobca. Spoluvlastníckemu podielu žalovanej z takto vynaložených nákladov zodpovedá suma 31,57 € (63,14:2), takže aj v tejto časti súd žalobe vyhovel. V časti v ktorej vzal žalobca žalobu späť o zaplatenie 2,46 € (dane, ktoré boli vyrubené za nehnuteľnosti vo výlučnom vlastníctve žalobcu) súd konanie zastavil.

Pokiaľ ide o zaplatenie poisťného, súd mal preukázané, že poisťnú zmluvu uzatvoril výlučne žalobca v čase, kedy ešte žalovaná nebola podielovou spoluvlastníčkou sporných nehnuteľností, táto nemohla žiadnym spôsobom ovplyvniť jej obsah, a navyše tento druh poistenia nie je povinný a preto súd v tejto časti žalobu ako nedôvodnú zamietol.

Keďže žalovaná nereagovala na mimosúdnu výzvu, dostala sa do omeškania a to uplynutím trojdňovej lehoty na plnenie, ktorú jej poskytol žalobca. Výzvu prevzala 14.11.2016, trojdňová lehota uplynula dňom 17.11.2016 a od 18.11.2016 je v omeškaní. Žalobca si uplatnil úrok z omeškania v súlade s nar. vl. č. 87/1995 Z.z. a preto súd žalobe aj v tejto časti vyhovel.

O trovách konania rozhodol súd podľa § 255 ods. 1 CSP a žalobcovi, ktorý mal v konaní úspech, priznal náhradu trov konania v rozsahu 100%. O výške tejto náhrady bude rozhodnuté podľa § 262 ods. 2 CSP samostatným uznesením“.

4. Proti tomuto rozsudku podala odvolanie žalovaná prostredníctvom advokáta, ktoré odôvodnila v zmysle § 365 ods. 1 písm. d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, § 365 ods. 1 písm. f), súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a § 365 ods. 1 písm. h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Odvolanie podala voči prvému výroku, ktorým súd prvej inštancie priznal žalobcovi 1.100 eur titulom nákladov na opravu rodinného domu a 31,57 eur titulom dane z nehnuteľnosti vyplývajúcej z jej spoluvlastníckeho podielu na nehnuteľnosti vo výške 1/2, ktorú uhradil za žalovanú žalobca vrátane príslušenstva. Odvolanie podala aj voči štvrtému výroku, ktorým súd prvej inštancie zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 80,90%. Voči druhému výroku a tretiemu výroku odvolanie nepodala. Úhrada nákladov na opravu rodinného domu vo výške 1.100 eur. V posudzovanom prípade ide o posúdenie hospodárenia so spoločnou vecou. Každý spoluvlastník musí mať právo sa k rozhodnutiu iného spoluvlastníka vyjadriť. V tomto prípade žalovaná nemala ani len možnosť sa vyjadriť, nie to ešte o nej hlasovať a rozhodnúť. Z hľadiska hospodárenia spoluvlastníka so spoločnou vecou ide o neplatný právny úkon (NS ČR sp. zn. 22Cdo/1658/2001). Súd sa touto skutočnosťou dôsledne nezaoberal. Súdu postačovalo, že žalobca vyzval žalovanú na zaplatenie polovice už ním uhradenej sumy nákladov až po vykonaní opravy a uhradení nákladov firme, ktorá opravu vykonala. Súd sa nezaoberal tým, či žalovaná vedela a bola informovaná od žalobcu a či mala možnosť sa vyjadriť k vykonanej oprave ešte pred jej vykonaním. Namiesto tohto zistenia, súdu postačovala správa od pôvodného právneho zástupcu o existujúcej komunikácii (ústnej, mailovej) medzi stranami sporu, ale dôkaz o existencii informovanosti žalovanej zo strany žalobcu o potrebe vykonania opravy absentovala a súd nezaujímal. Súd nezaujímal či žalovaná vedela ešte pred vykonaním opravy o zámere žalobcu. Žalobca v predmetnej veci zhodnocoval stavbu a v takom prípade môže žalobca žiadať bezdôvodné obohatenie pri vyporiadaní podielového spoluvlastníctva (sp. zn. NS ČR sp. zn. 22Cdo/1870/2007). Súd sa ďalej nezaoberal tvrdeniami žalovanej, že spoluvlastníčkou nehnuteľnosti bola od roku 2012, pričom nehnuteľnosť žalovaná opustila nie z vlastnej vôle či z roztopaše. Strany sporu boli manželmi a v roku 2013 žalovaná nehnuteľnosť nútene opustila. Od septembra 2013 je ich manželstvo rozvedené. Správanie sa žalobcu voči žalovanej jej neumožňuje realizovať svoje práva ako podielového spoluvlastníka. Dôkazom toho sú viaceré podania adresované OR PZ v Senici z dôvodu, že žalobca obmedzuje žalovanú v realizácii spoluvlastníckeho práva (výmenou zámkov na dverách, bránením vstupu do nehnuteľnosti). Žalovaná súdu preukázala tieto svoje tvrdenia poukazom

na konkrétne rozhodnutia OR PZ v Senici. Uvedené skutočnosti len nasvedčujú tomu, že žalobca užíva spoločnú vec nad rozsah svojho spoluvlastníckeho podielu a neumožňuje ani neumožnil jej využívať jej spoluvlastnícky podiel, ktorý jej patrí. Na druhej strane žalobca nadužíva aj žalovanej spoluvlastnícky podiel. V tomto konkrétnom prípade žalovaná nielenže nemôže užívať svoj spoluvlastnícky podiel, lebo jej v tom bráni žalobca, ale ani nie je reálny predpoklad ani možnosť, že v budúcnosti tento podiel žalovaná reálne užívať bude. A preto s poukazom aj na to, že žalobca a žalovaná sú rozvedení, ďalej že na Okresnom súde Senica prebieha konanie o rozdelení BSM, jedinou možnou alternatívou, ktorá prichádza do úvahy je rozdelenie spoluvlastníctva a tam sa môže odpočítať to, o čo žalobca zhodnotil nehnuteľnosť. Vyššie uvedené skutočnosti preukazujú, že rozhodnutie o tom, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi náklady (aj keď nehnuteľnosť nemôže užívať ani realizovať svoj spoluvlastnícky podiel), je v extrémnom rozpore s princípom spravodlivosti a tiež v rozpore s dobrými mravmi. Žalovaná tvrdí, že žalobca priznával a uhrádzal daň samostatne, na základe vlastného rozhodnutia, a toto jeho svojvoľné rozhodnutie ide na ťarchu žalobcu, pretože zo strany žalobcu išlo o plnenie bez právneho dôvodu a žalobca môže žiadať plnenie späť od Obce Y.. Žalovaná má v otázkach miestnych daní povinnosť voči obci. Ak je vec v spoluvlastníctve viacerých daňovníkov, daňovníkom je každý spoluvlastník podľa výšky svojho spoluvlastníckeho podielu. Medzi spoluvlastníkmi neexistovala nijaká dohoda o tom, že jeden spoluvlastník bude zastupovať aj druhého spoluvlastníka v otázke platenia daní. Preto žalovaná aj s ohľadom na neexistenciu takejto dohody a taktiež s prihliadnutím na rozvrat vzťahov a rozvod manželstva v septembri 2013, vylučuje existenciu akejkoľvek takejto dohody. Teda nie je správny záver súdu, že žalobca uhrádzal dane za žalovanú, ale správna úvaha je, že žalobca uhrádzal dane na základe vlastného, samostatného rozhodnutia. Žalobca môže žiadať plnenie v prospech obce Y. späť titulom bezdôvodného obohatenia. Navrhuje, aby Krajský súd v Trnave v zmysle § 389, 391 Civilného sporového poriadku zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

5. Žalobca odvolanie nepodal, k odvolaniu sa písomne vyjadril. V konaní bolo preukázané, že žalovaná mala vedomosť o zlom technickom stave nehnuteľnosti a to zo znaleckých posudkov č. 39/2015 a 53/2014. Technický stav je popísaný v znaleckom posudku, ktorý nechala vypracovať žalovaná. Žalobca odmieta tvrdenia žalovanej, že by jej neumožňoval užívanie nehnuteľností. Tvrdenia žalovanej, že žalobca vymenil zámky na dverách a bránil jej vstúpiť do nehnuteľnosti považuje za nepreukázané. Predmetná nehnuteľnosť nie je súčasťou BSM, ale účastníci sú podielovými spoluvlastníkmi a preto sa o nej nebude rozhodovať v konaní o vyporiadaní BSM. Nie je pravda, že opravou sa nehnuteľnosť zhodnotila, išlo o odstránenie závadného stavu, bez odstránenia závad by sa nehnuteľnosť znehodnocovala. Tvrdenie, že žalobca uhrádzal dane na základe vlastného rozhodnutia je zavádzajúce. Navrhuje rozsudok potvrdiť a priznať žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania.

6. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 Civilného sporového poriadku), oprávnenou osobou - stranou (§ 359 Civilného sporového poriadku), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 Civilného sporového poriadku), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 363 Civilného sporového poriadku) a že odvolateľ v odvolaní použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. d), f), h) Civilného sporového poriadku), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 Civilného sporového poriadku) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 Civilného sporového poriadku), súc pritom viazaný skutkovým stavom, ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 Civilného sporového poriadku), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na verejnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 Civilného sporového poriadku) a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je v napadnutom výroku vo veci samej vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie a vo výroku o náhrade trov konania je potrebné rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

7. Predmetom konania zostal nárok na zaplatenie sumy 1.134,57 eur s príslušenstvom. Vzhľadom na rozsah a dôvody odvolania žalovanej je predmetom odvolacieho konania posúdiť, či konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, či súd prvej inštancie na

základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a či právne správne posúdil nárok žalobkyne.

8. V súdenom spore zostal predmetom konania nárok žalobcu na zaplatenie úhrady nákladov na opravu rodinného domu vo výške 1.100 eur a úhradu dane vo výške 31,57 eur vyplývajúcej z podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnostiam zapísaným na LV č. XXXX k.ú. Y. a to parcel registra „C“ ako parc.č. 41/2 o výmere 575 m² - zastavané plochy a nádvorí a parc.č. 41/4 o výmere 239 m² - zastavané plochy a nádvorí a rodinného domu s.č. XXX na parc.č. 41/4, pričom každá strana sporu vlastní ich polovicu. Podanú žalobu žalobca odôvodnil tým, že po rozvoze manželstva so žalovanou, sa žalovaná z predmetnej nehnuteľnosti odsťahovala, žalobca znáša náklady, za opravu obvodového muriva zaplatil 2.200 eur, platil daň a žiada od žalovanej uloženie povinnosti podieľať sa na týchto nákladoch v polovici. Žalovaná sa bránila tvrdením, že o potrebe zaplatenia pomernej časti nákladov na opravu domu sa dozvedela od žalobcu až potom, čo opravu vykonal, nemala možnosť o nej hlasovať a rozhodnúť, žalobca zhodnotil stavbu, môže žiadať bezdôvodné obohatenie pri vyporiadaní spoluvlastníctva. K plateniu daní žalovaná uviedla, že žalobca uhradil daň na základe vlastného rozhodnutia, ide o ťarchu žalobcu. Súd prvej inštancie žalobe v týchto nárokoch vyhovel, keď konštatoval, že ide o nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia.

9. Pretože odvolací súd preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobcom tvrdeného nároku, ktorý vo vyčerpávajúcom rozsahu vykonal dokazovanie potrebné na posúdenie uplatneného nároku, výsledky dokazovania jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach dôkladne a správne vyhodnotil, pričom i podľa odvolacieho súdu dospel k správnym skutkovým zisteniam, a pretože v celom rozsahu zdieľa i jeho právny záver vo veci, keď vec i správne právne posúdil, s poukazom na ustanovenie 387 ods. 2 Civilného sporového poriadku odvolací súd odkazuje na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmaného rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od týchto záverov súdu prvej inštancie odchýliť, a preto nemôže dať za pravdu odvolateľke. Na zdôraznenie správnosti záverov súdu prvej inštancie sa potom žiada dodať už nasledovné:

10. Žalovaná podala odvolanie z dôvodov podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. d), f), h) Civilného sporového poriadku.

11. Podľa § 123 Občianskeho zákonníka vlastník je v medziach zákona oprávnený predmet svojho vlastníctva držať, užívať, požívať jeho plody a úžitky a nakladať s ním.

12. Podľa § 137 ods. 1 Občianskeho zákonníka podiel vyjadruje mieru, akou sa spoluvlastníci podieľajú na právach a povinnostiach vyplývajúcich zo spoluvlastníctva k spoločnej veci.

13. Podľa § 139 ods. 1 Občianskeho zákonníka z právnych úkonov týkajúcich sa spoločnej veci sú oprávnení a povinní všetci spoluvlastníci spoločne a nerozdielne.

14. Podľa § 139 ods. 2 vety prvej Občianskeho zákonníka o hospodárení so spoločnou vecou rozhodujú spoluvlastníci väčšinou počítanou podľa veľkosti podielov.

15. Podľa § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka kto sa na úkor iného obohatí, musí obohatenie vydať.

16. Podľa § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka potom obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

17. Podľa § 456 vety prvej Občianskeho zákonníka predmet bezdôvodného obohatenia sa musí vydať tomu, na koho úkor sa získal.

18. Z vyššie citovaných zákonných ustanovení vyplýva, že obsahom vlastníckeho (spoluvlastníckeho) práva je okrem iného aj oprávnenie vlastníka vec v medziach zákona užívať. Vec môže byť v spoluvlastníctve aj viacerých osôb, pričom spoluvlastnícky podiel vyjadruje mieru účasti spoluvlastníka na vzťahu k spoločnej veci. Spoluvlastnícky podiel je síce vyjadrením vzťahov spoluvlastníkov k ideálnej

časti predmetu spoluvlastníctva, avšak premieta sa do faktického výkonu práv a povinností vyplývajúcich z tohto vzťahu v rozsahu spoluvlastníckych podielov.

19. Ak by došlo k vynaloženiu investícií na spoločnú vec bez toho, aby tomu predchádzala dohoda medzi spoluvlastníkmi či rozhodnutie spoluvlastníkov v súlade s princípom majority, potom by investujúcemu spoluvlastníkovi nárok na náhradu úhradu vynaložených prostriedkov voči ostatným spoluvlastníkom nevznikol, mohol by však žiadať to, o čo sa ostatní spoluvlastníci obohatili podľa zásad o bezdôvodnom obohatení. Z hľadiska okamihu vzniku povinnosti vydať bezdôvodné obohatenie investujúcemu spoluvlastníkovi súdna prax odlišuje, či investíciu nevyhnutnú (typicky z dôvodu nevyhnutnej opravy alebo údržby veci) alebo investíciu, ktorá nebola nevyhnutná. Pokiaľ by išlo o investíciu na nevyhnutnú opravu alebo údržbu, povinnosť vydať bezdôvodné obohatenie by vznikla už počas trvania spoluvlastníckeho vzťahu samotným vynaložením investície. Pokiaľ by nešlo o investície na nevyhnutnú opravu alebo údržbu, potom by povinnosť neinvestujúceho spoluvlastníka vydať bezdôvodné obohatenie vznikla až po zániku jeho spoluvlastníctva.

20. Podľa rozhodnutí Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 22Cdo 599/99 a 22 Cdo1870/2007 vyplýva nasledovný záver: „Pokud by menšinovému spoluvlastníku vůbec nebyla dána možnost vyjádřit se k zamýšlené investici (druhu a výši), pak i za situace, kdy by s takovou investicí souhlasila většina spoluvlastníků, počítaná podle velikosti podílů, nejde o rozhodnutí většiny ve smyslu § 139 odst. 2 ObčZ. V takovém případě by šlo z hlediska hospodaření spoluvlastníků se společnou věcí o neplatný právní úkon a menšinovému spoluvlastníku by vznikla povinnost vydat investujícímu spoluvlastníku, pokud by šlo o investici na nutné opravy nebo údržbu bezdůvodné obohacení (§ 451 odst. 2 ObčZ a § 456 ObčZ). Jeho výše by byla dána podílem na investici odpovídající jeho spoluvlastnickému podílu ke společné věci, přičemž povinnost vydat bezdůvodné obohacení by vznikla vynaložením investice za trvání spoluvlastnického vztahu. Pokud by šlo o jiné investice než nezbytné opravy a údržbu, pak povinnost menšinového spoluvlastníka vydat bezdůvodné obohacení by vznikla až při zániku jeho spoluvlastnictví, např. při jeho zrušení nebo při prodeji spoluvlastnického podílu, a to ve výši zhodnocení jeho podílu“.

21. Osoba, na úkor ktorej k bezdôvodnému obohateniu došlo, je osoba, z ktorej majetkovej sféry došlo k odčerpaniu hodnôt v prospech subjektu bezdôvodne obohatenému. V majetkovej sfére subjektu postihnutého bezdôvodným obohatením tak dochádza k zníženiu aktív alebo k nezväčšeniu aktív majetku tohto subjektu. Subjekt bezdôvodne obohatený je tá osoba, ktorej majetok sa na úkor postihnutého zväčšil, prípadne sa znížili pasíva jeho majetku.

22. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. d) Civilného sporového poriadku dopadá na akékoľvek pochybenia v procesnom postupe súdu, ktoré nie sú subsumovateľné pod ostatné odvolacie dôvody, avšak len za predpokladu, že mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. V danej veci odvolací súd nezistil žiadne pochybenia v procesnom postupe, ktoré by mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. K uvedenému sa žiada dodať, že žalovaná v odvolaní tento odvolací dôvod bližšie nezdôvodnila.

23. Odvolacím dôvodom podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. f) Civilného sporového poriadku možno napadnúť výsledok činnosti súdu pri hodnotení dôkazov, na ktorého nesprávnosť je možné usudzovať len zo spôsobu, ako k nemu súd dospel. Ak nie je možné súdu prvej inštancie v tomto smere vytknúť žiadne pochybenie, nie je možné ani polemizovať s jeho skutkovými závermi.

24. Podľa § 191 Civilného sporového poriadku dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo (ods. 1). Vierohodnosť každého vykonaného dôkazu môže byť spochybnená, ak zákon neustanovuje inak (ods. 2).

25. Hodnotenie dôkazov v zmysle ustanovenia § 191 Civilného sporového poriadku je činnosť súdu, pri ktorej hodnotí vykonané procesné dôkazy z hľadiska ich pravdivosti a relevantnosti pre rozhodnutie. Pri hodnotení dôkazov súd v zásade nie je právnymi predpismi obmedzovaný v tom, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov. Hodnotiacia úvaha súdu pritom ale nie je svojvoľná, súd musí vychádzať zo všetkého, čo vyšlo v konaní najavo. Tieto

skutočnosti musí súd rešpektovať a musí správne určiť ich vzájomný vzťah. Pritom súd nie je viazaný žiadnym poradím významu a dôkaznej sily jednotlivých dôkazov.

26. Za skutkové zistenia, ktoré nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní, sa rozumie taký výsledok hodnotenia dôkazov súdom, ktorý nezodpovedá postupu vyplývajúceho z ustanovenia § 191 ods. 1 Civilného sporového poriadku, podľa ktorého súd hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, vrátane toho, čo uviedli strany. Nesprávne hodnotenie dôkazov by bolo možné vytknúť súdu prvej inštancie v prípade, ak by zobral do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán nevyplynuli, alebo inak nevyšli v konaní najavo, prípadne, že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli v konaní najavo, prípadne preto, že pri hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov strán alebo vyšli najavo inak z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti alebo vierohodnosti je logický rozpor, alebo ak hodnotenie dôkazov odporuje hore uvedenému zákonnému ustanoveniu. Ak nie je možné súdu v tomto smere vytknúť žiadne pochybenie, nie je možné ani polemizovať s jeho skutkovými závermi.

27. V prejednávanej veci žalovaná namietala, že absentoval dôkaz o existencii informovanosti žalovanej zo strany žalobcu o potrebe vykonania opravy. Súd prvej inštancie k uvedenému uviedol, že obrana žalovanej v tomto smere je irelevantná, pretože ak by k dohode o vykonaní opravy na nehnuteľnosti došlo, nemusel podať žalobca žalobu na súd. K tomuto odvolací súd uvádza, že pokiaľ žalovanej nebola daná možnosť vyjadriť sa k zamýšľaným nákladom na opravu, z hľadiska hospodárenia so spoločnou vecou ide o neplatný právny úkon a keďže išlo o náklady na nutnú opravu, vzniká povinnosť žalovanej vydať žalobcovi, ktorý za opravu vynaložil finančné prostriedky bezdôvodné obohatenie. Pokiaľ ide o výšku takéhoto bezdôvodného obohatenia je daná podielom na nákladoch, ktorý zodpovedá spoluvlastníckemu podielu žalovanej k spoločnej veci, ktorý je jedna polovica. Nebolo sporným, že žalobca vynaložil na opravu spoločnej nehnuteľnosti 2.200 eur, polovica predstavuje 1.100 eur, ktorú sumu správne súd prvej inštancie uložil na zaplatenie žalovanej z titulu vydania bezdôvodného obohatenia.

28. Žalovaná tiež dôvodila, že keďže žalobca zhodnotil spoločnú vec, môže žiadať vydať bezdôvodné obohatenie až po vyporiadaní podielového spoluvlastníctva. Uvedená námietka nie je relevantná, nakoľko pokiaľ ide o investíciu na nevyhnutnú opravu, ktorá skutočnosť sporná nebola, povinnosť vydať bezdôvodné obohatenie vzniká už počas trvania spoluvlastníckeho vzťahu samotným vynaložením investície (bližšie pozri Veľké komentáre - Občiansky zákonník, rok 2015, vydavateľstvo C-H-Beck, str. 980). Pokiaľ ide o námietku, že žalobca užíva spoločnú vec nad rozsah svojho spoluvlastníckeho podielu, táto námietka je vzhľadom k predmetu sporu irelevantná.

29. V prejednávanej veci odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie vykonané dokazovanie vyhodnotil v zmysle zásad upravených v citovanom ustanovení § 191 ods. 1 Civilného sporového poriadku. Odvolací súd je názoru, že námietka žalovanej o nesprávnom zistení skutkového stavu súdom prvej inštancie je nenáležitá.

30. K odvolaciemu dôvodu podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. h) Civilného sporového poriadku o nesprávnom právnom posúdení veci odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav, dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

31. Žalovaná nesúhlasila s uložením povinnosti na zaplatenie sumy 31,57 eur, namieta záver, že žalobca uhrádzal dane za žalovanú. Žalovaná dôvodí, že žalobca uhrádzal dane na základe vlastného rozhodnutia a môže žiadať späť plnenie od obce titulom bezdôvodného obohatenia. V prípade nákladov na daň spojených so spoluvlastníctvom veci, podľa názoru odvolacieho súdu, môže oprávnený spoluvlastník uplatniť ako nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, a to za trvania spoluvlastníctva. Vzhľadom na uvedené nie je správny právny názor žalovanej, že žalobca môže žiadať plnenie od obce späť.

32. Výsledky dôkaznej verifikácie všetkých právne relevantných dôkazných prostriedkov, ktoré boli potrebné k zisteniu skutkového stavu a vyplývajú z obsahu spisu, viedli k naplneniu podmienok pre aplikáciu ustanovenia § 451 Občianskeho zákonníka, keďže poskytovali bezpečne zistený skutkový stav, ktorý bolo možné podriadiť pod uvedené hmotnoprávne pravidlo. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi sumu 1.131,57 eur s príslušenstvom. Polemika o nesprávnosti súdom prvej inštancie vyslovených právnych záverov pre nezohľadnenie právnej argumentácie strany sporu, sama o sebe nie je presvedčivou bázou pre konštatovanie vecnej nesprávnosti rozsudku súdu prvej inštancie. Súd prvej inštancie vec vo vyhovujúcom výroku rozsudku súdu prvej inštancie správne právne posúdil.

33. Odvolací súd v prejednávanej veci dospel k záveru, že odvolacie dôvody uvádzané žalovanou nie sú naplnené.

34. Ďalšie odvolacie argumenty žalovanej odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej za nerozhodné, bez potreby sa nimi osobitne vysporiadavať. I podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov, súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04, II. ÚS 200/09 a podobne). Na ďalšiu irelevantnú odvolaciu argumentáciu zachádzajúcu podrobne do nadbytočných detailov, nespôsobilé privodiť úspech odvolaniu, preto odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

35. Odvolací súd riadiac sa uvádzaným, preto rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti vo veci samej podľa ustanovenia § 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku z dôvodu vecnej správnosti vo výroku potvrdil.

36. Žalovaná podala odvolanie i vo výroku o náhrade trov konania, ktoré však bližšie nezdôvodnila. Súd prvej inštancie priznal žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 80,90%, pričom v odôvodnení uvádza, že žalobcovi priznal náhradu trov konania v rozsahu 100%.

37. Podľa názoru odvolacieho súdu potom nemôže byť vôbec predmetom akejkoľvek diskusie fakt, že vadou zmätočnosti je postihnutý rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku, keďže nastal rozpor výroku s odôvodnením. Vychádzajúc zo základného práva na prístup k súdnej ochrane je potrebné zdôrazniť, že arbitrárnosť (tiež označovaná ako zmätočnosť) súdneho rozhodnutia, musí byť v opravnom konaní napravená, pretože bráni jeho vecnému preskúmaniu (§ 389 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku); konvalidácia tohto nedostatku (zmätočného rozhodnutia) súdom vyššej inštancie neprichádza z logických a systematických dôvodov do úvahy tiež pre zachovanie princípu dvojinstančnosti.

38. Podľa ustanovenia § 389 písm. b) Civilného sporového poriadku a ustanovenia § 391 ods. 1 Civilného sporového poriadku musel odvolací súd zrušiť napadnutý rozsudok vo výroku o náhrade trov konania a v takejto časti vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

39. Povinnosťou súdu prvej inštancie bude opätovne o nároku na náhradu trov konania strán rozhodnúť, pričom rozhodnutie je potrebné náležite v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku odôvodniť.

40. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie tiež o náhrade trov tohto odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 Civilného sporového poriadku), nakoľko nesprávne rozhodnutie s nutnosťou jeho zrušenia zakladá povinnosť súdu prvej inštancie rozhodnúť aj o trovách odvolacieho konania.

41. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).